

JONUZ DINI

BIBLIOTEKA
SHTETIT

8JH-2

852

KOMEDI

SHERBETORI

SH-2
652

JONUZ DINI

SHERBËTORI

komedi

1938

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

10000 DINA

SHËRBËTORI

komedi

Tirazhi 1000 kopje

Format 70 x 100/32

Stash:2204-72

KOMBINATI POLIGRAFIK Shtypshkronja e Re
TIRANË, 1976

PERSONAZHET :

- DOM ZEFI — famulltar i një fshati buzë liqenit të Shkodrës, dyzet e pesë vjeç.
- GJONI — xhaxhai i tij, rreth të gjashtëdhjetave.
- NDREKA — i vëllai, tridhjetë e pesë vjeç.
- AGETINA — mikeshja e dom Zefit, njëzetedyvjeçare.
- LAJDJA — mikeshja e Gjonit, rreth të tridhjetave.
- NUSHA — shërbëtore e dom Zefit, afër dyzet vjeç.
- TEFA — shërbëtori
- SIMONI — kryeplaku i fshatit
- PJETRI — anëtar i kryepleqësisë
- LUCA — berberi i fshatit.
- GALOTI — major i SIM-it
- LORO — shërbëtor i Gjonit dhe karrocier.
- MULLA ALUSHI — hoxha
- MURGESHA
- OFICERI
- POLICË E KARABINIERË.

PJESA E PARË

Një dhomë e madhe, e pajisur me mobilje të vjetra. Ndër mure janë varur tri fotografi: Duçja, papa dhe mbreti shkurtabiq, Viktor Emanueli. Përballë, në një vend të dukshëm, është Krishti i gozhduar mbi një kryq prej metali.

Nga dy dritaret e hapura shihet sipërfaqja e liqenit që farfurin. Diku larg jehon një këngë që sa vjen e afrohet.

Bri një tryeze të vogël, nën Krishtin e gozhduar, është ulur prifti, i zoti i shtëpisë. Diçka shkruan. Kur kënga afrohet shumë, ai ngrihet me hov dhe mbyll kanatet e dritares që ka afër.

DOM ZEFI — Mallëkuar qofshi! S'të lini as të bësh hesape! (*Ulet prapë ku ishte. Befas thërret i gëzuar.*) E gjeta, e gjeta! Ja ku e kam bërë gabimin: 7 edhe 8, nuk bëjnë 13, po 15. (*Ngrihet merr frymë i lehtësuar.*) Tridhjetë napolona më pak fitim, një fjalë goje! (*Sillet një grimë i menduar.*) Hajde, xhaxha, s'duhet të zemërohesh, se në xhepin e nipit tënd po hyjnë... (*Kujtohet për diçka*) Oh, po unë kam ftuar miq, si më dolën nga mendja? Napolonat më hutuan, e marrtë e mira!

NUSHA — (*Hyn, është veshur me një fustan të thjeshtë e një përparse të bardhë.*) Më thirrret, zotëri?

DOM ZEFI — Hajt, shpejto, rregullo dhomën. Sonte kemi festë! Mos harro se na vijnë miq. A nuk të thashë?

NUSHA — I kam bërë të gjitha gati, zotëri, vetëm kjo dhomë më ka mbetur pa u rregulluar.

(Duket Simoni në prag. Përshëndet dhe buzëqesh.)

SIMONI — Ma gëzofsh festën, dom Zef.

DOM ZEFI — Gëzuar qofsh, Simon. Por... më duket... se ke ardhur herët.

SIMONI — Nuk erdha për të ndenjtur, por thashë, po vete të shikoj se mos ka ndonjë nevojë famulltari ynë i nderuar.

NUSHA — Bëre shumë mirë që erdhe, se ja, për shembull, atë tryezën e madhe të bukës nuk jam e zonja ta luaj nga vendi e më vjen turp t'i them dom Zefit.

SIMONI — Jam gati t'i vë shpatullat punës, moj Nushë.

DOM ZEFI — Shumë mirë! *(Dalin nga një derë anësore, pas pak kthehen duke bartur tryezën.)* Po të ma kishe dërguar shërbëtorin tani s'do ta mbaja tryezën në krahë.

SIMONI — Zotëri, nuk vijnë... Thonë... thonë...
(Nusha merret me rregullimin e tryezës.)

DOM ZEFI — Çfarë thonë?

SIMONI — Jo... jo... Më vraftë ai Krisht, që është atje në mur. Fundja unë s'po shpif gjë. Thonë se rroga është e vogël e s'u leverdis... Ju jap fjalën son-te, se do të flas me një mikun tim në Mirditë. Mirditorët, dom Zef, janë njerëz të varfër, të shtruar e besnikë ashtu si i do zotrote.

DOM ZEFI — Kam folur edhe unë me një farë Bibë Ndou, kryeplak i fshatit Urith. E njeh? Më ka dhënë fjalën, por... edhe ai e zgjati si shumë.

SIMONI — Mos u bëj merak, do ta marr vetë në dorë

këtë punë e, pa u mbushur java, shërbëtorin do ta kesh këtu.

NUSHA — Simon, më ndihmo pak ta largojmë këtë raft.

SIMONI — Eh, Nushë, të qepesh si ferrë...

DOM ZEFI — The se erdhe të na ndihmosh apo jo?

SIMONI — Ta dija, merrja me vete Pjetrin, zotëri, ai është shulak...

NUSHA — Hë de, kape!

SIMONI — Kjo edhe të urdhëron, hëm! (*E ndihmon.*)
Ke gjë tjetër?

NUSHA — Prit, mund të kem.

SIMONI — Unë për vete punova mjaft, tani po dal se kam disa porosi.

DOM ZEFI — Prit! Po e gjete Lucën dërgoje këtu se mbeta pa rruar.

(Simoni del. Dom Zefi këndon nën buzë një këngë italiane. Hyn Luca me një legen berberësh e me një peshqir. Është i shkathët dhe natyrë gazmore.)

DOM ZEFI — Lucë, pse u vonove sot?

LUCA — Më dolën disa myshterinj rrugës.

DOM ZEFI — Lëri ato. (*Nushës.*) Nushë, na sill pak ujë të nxehtë.

NUSHA — Ja tani, sa të ndez zjarrin.

LUCA — Ec më mirë mbush një sapllak në liqen se e ka shumë të ngrohtë.

DOM ZEFI — Mos u vono, Nushë. (*Nusha del.*) Ah, ç'po vuaj unë i shkreti, more Lucë... Gjysmat e punëve më duhet t'i bëj vetë se nuk po gjej dot një shërbëtor. Të gjithë më gënjejnë, edhe Simoni, edhe Pjetri, edhe Bibë Ndou.

LUCA — Pse s'më ke thënë mua, dom Zef...

DOM ZEFI — A ma gjen shpejt?

LUCA — Menjëherë. Vij vetë, po më pagove mirë.

- DOM ZEFI — Ik, o drej. (*Pendohet dhe fillon të lutet.*)
Domine misericordum.
- LUCA — A e more vesh ç'ka ngjarë, dom Zef? Një ushtar shqiptar ka dezertuar duke marrë me vete dhe një qerre armë.
- DOM ZEFI — Ç'po thua, more?
- LUCA — Atë që dëgjova, pra. Dhe një oficer italian u gjend i vrarë.
- DOM ZEFI — Këtu kanë gisht komunistët.
- LUCA — A thua?
- DOM ZEFI — Me siguri. (*Hyn Nusha me një sapllak ujë.*) Hajde, luaj duart! Ç'më prishe humorin...
- LUCA — (*Nis ta rruajë*) Të djeg?
- DOM ZEFI — Pak.
- LUCA — Si shumë përgatitje po shoh sonte. Mos është festë?
- DOM ZEFI — Do të presim disa mysafirë.
- LUCA — Po peshk a keni gatuar, moj Nushë?
- NUSHA — A të ra erë, a?
- LUCA — Edhe po të mos më bjerë erë, e di prej kohësh se dom Zefi e ndjek shumë peshkun. A po jo, dom Zef?
- DOM ZEFI — (*I cili e kupton nëntekstin*) Peshkun edhe i lumi zot e ka bekuar.
- LUCA — Po për peshkatarët ka thënë gjë zoti?
- DOM ZEFI — A po i shpejton pak duart!
- LUCA — Ti merr përsëri dhjetë për qind nga sinjori Piaceli, apo jo? Në njëqind dhjetë, në një mijë njëqind, në njëqind mijë, dhjetë mijë, hë?...
- (*Hyn Simoni dhe pas tij edhe Pjetri.*)
- SIMONI — Nuk keni mbaruar punë?
- DOM ZEFI — Ka llafe shumë ky. Lodhet duke bërë hesapet e botës.
- PJETRI — Mirëmbërëma, zotëri!

- DOM ZEFI-- E mira të ndjektiv pas ngado që të shkosh,
Pjetër!
- LUCA — *(I heq peshqirin nga qafa.)* Mbarova.
- SIMONI — Me shëndet!
- PJETRI — Me shëndet, zotëri!
- DOM ZEFI — Ju lumtë goja. Pak kolonjë, more ti.
- LUCA — Harrova... *(I hedh.)*
- DOM ZEFI — Ti nuk më the: «Të dalshin me shëndet!»,
o i bekuar!
- LUCA — E thashë me mend.
- DOM ZEFI — Si mund të sigurohem për këtë?
- LUCA — Nga qimet që do t'ju dalin. Po u sëmurët jam
gati t'ju rruaj falas.
- DOM ZEFI — *(Hap gojën t'i thotë diçka, po si duket
pendohet, prandaj buzëqesh e luan kokën sikur e
qorton për diçka që e dinë vetëm ata të dy. Bën
të dalë nga dera anësore. Dëgjohet zhurma e një
karroce që ndalon në oborr dhe një zë: «Hyyyj»)*
- ZËRI I GJONIT — *(Nga jashtë)* O dom Zef, dilni e më
jepni dorën se nuk i ngjit dot këto drejt shkallësh!
- LUCA — Ih, ih, ih, kush erdhi!
- ZËRI I GJONIT — Loro, Loro, hej shurdho! Merr ka-
loshinën e mbathja. Shko fluturim e më sill zonjën
Lajde.
- ZËRI I LOROS — Peqe, zotëri. Yjo, Kuqo! *(Dëgjohet
zhurma e kaloshinës që largohet)*
- ZËRI I GJONIT — Ju janë zënë veshët, a? Dilni, bre!
- SIMONI — Prisni, zoti Gjon.
- PJETRI — Erdhëm.
- SIMONI — Dil, Pjetër.
- PJETRI — Pa ty, nuk e luaj këmbën. Nuk jam i zoti ta
mbaj vetëm atë elefant.
- SIMONI — Merr Lucën.
- LUCA — Nuk ngre pesha të rënda.

SIMONI — *(Me inat)* Mirë, shkojmë ne. *(Dalin)*

NUSHA — Na erdhi belaja te dera...

LUCA — Ka ardhur që më 7 prill, Nushë.

NUSHA — Them për këtë që po ngjit shkallët.

(Hyn Gjoni e ngre dorën përjetë.)

GJONI — Eviva¹⁾, zotëri, eviva! Pse nuk salutoni, hej ju marrtë dreqi? *(Simonit dhe Pjetrit)* Eviva, ju!

SIMONI — Eviva, eviva, eviva, tri herë.

PJETRI — Një mijë herë.

SIMONI — Po të jetë ashtu, një milion.

PJETRI — Duçe, Duçe!

GJONI — Edhe ai Loroja im më duket se është bolshëvik, i kuq, ai kryekungull! Thotë: «Po të ishte fashizmi i mirë, zotëri, italianët nuk do ta kishin lënë të vinte këtu, po do ta mbanin të gjithë për vete. «Ke parë ti, Loroja! Pastaj nis llogorit rrufjani: «Mirë Duçja thotë: «Shqipërinë e kam në zemër», po kush na siguron se një ditë, kur të jetë i uritur, nuk e përcjell drejt në stomak?» Loroja! Kushedi si e mendon zemrën ajo kafshë me dy këmbë. Uluni! Uluni! *(Ulet edhe vetë.)* Ufff! Shkallë të këqija! Kërcasin kërr-kërr, sikur po bëjnë një punë të madhe. Ju hëngërt dreqi farën! Ndreçini të shkretat! Nuk jeni të zotët për asgjë, veç të llapni dhe të llupni.

SIMONI — E di si është puna, zoti Gjon...

PJETRI — Edhe prej guri të ishin zotëri, do të bënin kërr-kërr të gjorat duke mbartur në kurriz një...

GJONI — Një?

SIMONI — Një div, domethënë.

PJETRI — Jo, desha të them një...

1) eviva — rroftë.